

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel VI

~Bænkeborde, placeret ende mod ende, stod langs kanten af refektoriets sal. Bagved Bordene stod parallelle rækker af massive søjler med flyvende støttepiller og ribber, der strakte sig ud mod det høje hvælvede loft som ugudelige kløer. En række massive jernkedler centrerede salen, hvis helvedesagtige gløder afværgede en evig kulde. En håndfuld munke forblev i salen, efter at have afsluttet deres måltider, og hviskede de seneste rygter om daglige konfrontationer mellem fastboende munke, væbnere og de uvelkomne soldater, der tilsyneladende holdt vagt over hver dør og hvert hjørne af klosteret. Ivan havde løftet en skål fiskegryde og brød fra bordet, forladt den sparsomme forsamling og trådt ud af refektoriet, da en forpustet munk Odino næsten kørte ham over.

„Odino! Jeg var lige ved at tabe den,“ skældte Ivan ham ud. „Hvor har du været?!“ Odino fulgte Ivans kritiske blik ned til Ivans ærme, der var tilsmudset med oversprøjtet fiskegryde. Odino fik vejret. „Tilgiv mig, Ivan. Vi må tale sammen. Nu.“ Odino førte ham hen til bygningens yderste hjørne.

"Om?"

„Den nye kardinal har til hensigt at åbne Portstenen!“ hviskede Odino. Ivan lænede sig tilbage, vantro, med knebne øjne. „Jeg taler sandt.“

"Lidt tidligt i vinen?"

"Du må tro mig."

"Odino, vi forlader klosteret snart nok. Jeg behøver ikke nogen ansporing."

"Ivan! Jeg er ikke fuld, og jeg provokerer dig heller ikke. Jeg overhørte det her – endda hans egne ord."

Ivan afviste hans protester. "Vidunderligt. Nu skulle jeg måske bringe Lazarus det, der er tilbage af hans mad."

Ivan ville gå, men Odino greb ham hårdt i armen.

"Ivan!"

"Odino?"

"Disse soldater er *ikke* pavelige vagter. De er ikke engang fra Avignon! Kaptajn Bourne er fra den kongelige garde – han modtager ordrer fra Hans Majestæt, Kong Philip. Jeg siger dig – jeg overhørte dem tale!"

Ivan lagde en hånd på ærmet. "Vær venlig at give slip på min arm," adlød Odino. "Fortæl nu, hvad du har hørt," sagde Ivan og gned sin arm.

"Jeg var under badehusets vindue. Indenfor hørte jeg abbed Masson og kaptajnen" skændes – om de resterende forsyninger til at brødføde kaptajnens mænd.

Kaptajnen truede med at forlade klosteret, da abbeden lovede ham, at han snart ville åbne portstenen. Kaptajnen gav ham plads på tre dage. Abbeden har indvilliget."

"Hvad?! Din spøg," spurgte Ivan med et forkrøblet ansigt. "De er kommet for at—"

Odino rystede Ivans skulder og krævede den yderste opmærksomhed. "Og der er mere! Clodius Greville og Grate skal hjælpe ham. Og det ved de – metoden til at fjerne alterets dæksten. De har siden indvilliget i at instruere kardinalen, Ivan!"

"Hvorfor skulle de gå med til dette? Det giver ingen mening."

"Men det tjener Clodius godt, da han har bejlet til kardinalen om vores ledende stillinger til gengæld for deres hjælp. Og kardinalen har indvilliget i, at Clodius og Greville bliver de nye tilsynsmænd over katakomberne, hvis kardinalen får succes."

"Men hvad nytter det for Kardinalen at åbne Portstenen? Hvad godt kan der komme ud af—"

"At bruge den som et våben mod englænderne. Fra hvad jeg har hørt, ser det ud til, at han har til hensigt at tilkalde ånder fra den – at sende dem mod Kong Edwards mænd ved Crécy. Jeg forstår, Selv Hans Majestæt, Kong Philip, er part i det, men jeg formoder, at Hans Hellighed ikke ved noget. Det er et mareridt – alt sammen – det virker så uvirkeligt!

Ivan funderede. "Det gør det sandelig. Det forklarer, hvorfor ingen af os har lov til at forlade klosterportene – og hvorfor der er så mange soldater."

"Og vagterne beslaglægger posten," tilføjede Odino.

Ivan gned sig på kinden. "Kære Gud, det her er alvorligt; forfærdeligt."

"Hvad med Lazarus? Han skal aflægge rapport til Clodius. Hent ham tilbage med Migual – hætten?"

Ivan huskede seks år tidligere, da Clodius krævede, at Migual skulle fjerne sin hætte foran de andre væbnere. Selvom abbed Vonig altid havde tilladt de deforme drenge at bære hætter for at beskytte deres værdighed, havde Clodius taget sagen på sig. Da Ivan fik kendskab til det, blev han rasende; og hvis Odino ikke havde været til stede for at holde hans hånd tilbage, ville han have slået Clodius. Ivan havde advaret Clodius mod at røre de hætter, han syede til Migual, Thateus og især Lazarus - bitre følelser forblev.

„Hvis Kardinalen åbner Portstenen, vil der ikke være nogen katakomber at overvåge – eller endda et kloster,“ overvejede Ivan højt. „Jeg må få Lazarus ud herfra – måske i morgen aften. Kommer du med os?“

"Ja, men hvordan kan vi rejse?"

"Står der stadig en tom forsyningsvogn ved siden af stalden?"

"Kaptajnen har bevogtet staldene – siden Festoneaus død. Vi kan ikke komme i nærheden af vognen. Og vi kunne være heldige at stikke af med en enkelt hest – uden også at blive forfulgt."

Ivan stirrede ud på grunden. "Det ser ud til, at vi ikke har nogen anden mulighed end at gå til fods."

"Den nærmeste landsby er Murat, og mere end en aftens gang. Solen skal stå op over Lazarus, før vi—"

"Husker du hulen, som broder Nikolaj viste os for nogle år siden – *Bjergmundingen* kalder han den?"

"Ja, den er dyb og mørk!"

Ivan kiggede på himlen. "Bjergmunding, så. Det er præcis ret vest herfra.

Stjernerne kan holde os trofaste; og månen burde lyse vores vej. Jeg skal gøre Lazarus klar. Se, hvad du kan finde i køkkenerne - til tre af os. Og hent nok - selv en simpel en tremands hær rejser på maven. Skynd dig, før soldaterne er betjent, og der ikke er mere tilbage."

"Ja."

"Og tre vandblærer, de store. Bring dem alle til katakomberne. Pas på, at du ikke bliver opdaget med forsyningerne. Skjul dem. Og Odino – ikke et ord til nogen – for Lazarus' skyld. Ingen må vide det. Jeg forstår, hvad Nicholas betyder for dig."

"Ikke at bekymre sig om. Jeg ved det."

"Og hvis du bliver tilbageholdt, må vi gå på egen hånd. Lazarus skal føres væk fra

her med det samme.”

"Helt sikkert. Og jeg bringer forsyningerne til Mountain Mouth i morgen eller kort tid efter."

De brød væk, Ivan marcherede mod katakomberne, og Odino listede sig mod refektoriets køkkener. Først da listede Broder Greville sig ud bag refektoriets hjørne. Han sendte dem med skarpe øjne i hver sin retning og skyndte sig derefter afsted til abbedens kontor.

Ivan gik hastigt ned ad katakomberkorridoren med en lille skål og drejede ind i et værelse. Lazarus stod ved siden af et bord med ryggen til Ivan, mens han pakkede en ny fakkellampe ind og lagde den på gulvet. I en stor bunke af allerede forberedte fakler.

"Jeg har næsten alle sammen, broder. Jeg har brug for mere stof til at færdiggøre," sagde Lazarus. Han vendte sig og vendte sig mod Ivan. To tomme øjenhuller faldt ned på skålen med gryderet.

"Lad det være. Kom og spis," sagde Ivan. Han vendte sig om og gik med skålen. Lazarus fulgte efter ham. De fortsatte længere ind i katakomberne, væk fra Lazarus' værelse, hvor Lazarus normalt spiste sin gryderet.

"Broder, hvor skal vi hen?"

„Kom, søn. Vi må tale alene.“ Lazarus fulgte efter ham og snoede sig gennem tunneler. Ivan stoppede ved døren til Baston-krypten, en grav gravet og døbt efter biskop Claire Baston, en tidligere Gardiens-abbed tre århundreder tidligere. Med et pop og et vrid åbnede Ivan døren, hvorefter han og Lazarus trådte indenfor.

Ivan gav Lazarus skålen og tændte kryptlysene. I øst- og sydvæggene lå syv høje mumier på langs i 60 cm høje vægsprækker. Et simpelt trækrucifiks hang op ad en glat vestvæg. Midt i rummet stod et groft trætilhugget meditationsbord; og ved siden af døren stod et smalt lysbord. Lazarus satte skålen på bordet og satte sig på en skammel. Ivan nærmede sig og satte sig på en skammel overfor ham.

"Fisk og brød. Ja, mest brød, men du skal spise. Der er kun lidt tilbage i refektoriet."

"Ja, Broder," mumlede Lazarus og klagede til sig selv. Han var kommet til at hade brød, den gamle klostermad, der var beregnet mere til at svulme en mave op end til at slukke en trang. Kød var meget mere behageligt – især fisk. Og ved hyppige lejligheder, når stykket af Mens brødet i hans natlige aftensmadsskål ragede usædvanligt stort op, tænkte han indvendigt over, at 'en væbnerdreng ikke lever af brød alene', hvilket tilføjede en respektløs twist til de ord fra skriften, han kendte udenad.

"Du må gerne tiltale mig som far nu, Lazarus." Lazarus kiggede op og fandt Ivans

smil. Når han var alene, tillod Ivan altid Lazarus at tiltale ham som far.

"Ja, far," adlød han og rev i sig fisken.

"Vi forlader klosteret i morgen aften, min søn."

Lazarus frøs til. Et udbrud af ophidselse eksploderede i Lazarus, og han gennemsøgte sin fars ansigt for at bekræfte, hvad han havde hørt.

"Og ja. Broder Odino kommer med os."

Lazarus sprang op, rundt om bordet og slog små arme om en bred og kraftig munk. Ivan omfavnede ham og klappede ham med et fnis. "Spis nu. Vi har kun lidt tid." Ivan lokkede ham tilbage til sin skål. Med frisk kraft fortærede Lazarus sit måltid.

"Fiskeben er ubarmhjertige, Lazarus," prædikede Ivan.

„Ja, far.“ Lazarus satte farten ned og spiste forsigtigt, mens han forsøgte at dæmpe den glædelige hvirvelvind af følelser, der strømmede ind i ham, men uden held.

"Jeg vil have, at I bringer vand op fra Brøndhullet efter jeres måltid. Jeres klæder og hætter trænger til vask."

Så afbrød en forstyrrelse, som en kold luftstrøm, hans tanker. Lazarus vendte blikket mod døren – mod kilden til den mentale kuldegysning.

„De burde være tørre, når vi – hvad er det?“ spurgte Ivan med en tilsyneladende dæmpet og fjern stemme .

Lazarus kunne mærke det – noget uden for døren, noget helt nyt, men instinktivt velkendt. En trance opslugte ham og vaskede alt væk undtagen syn, lyd og lugt.

"Kommer der nogen?" hviskede Ivan. Lazarus' mistanke var korrekt. Han hørte døren knitren og knitren, som om noget ret stort lænede sig stadig tungere op ad det. Ivan gik hen til døren og begravede skulderen i den. Døren nægtede at åbne sig.

"Hvem er uden for døren, Lazarus?" hviskede Ivan.

"Døren trykker af sig selv."

"Nej, Lazarus. Brug dine ører. Hvor mange er derude?"

"Der var ingen skridt, ingen hvisken af tøj. Og jeg hører ingen åndedrag – der er ingen derude," sagde Lazarus. Ivan fnøs.

"Fader, jeg må bekende noget," hviskede Lazarus.

"Hvad er det?"

"Den anden aften, da Portstenen skreg—" Lazarus kiggede ned.

"Ud med det, Lazarus."

"Jeg, ja – i mit sind – hørte jeg Gatestone. Den påstod at være min mor – at den ville komme og besøge mig."

"Du talte med—?!"

"Tilgiv mig, broder. Jeg blot—"

"Guds Moder! Lazarus, du har bragt os begge i stor fare." Ivan gned sit ansigt og gik febrilsk frem og tilbage i rummet.

"Jeg samledes ikke – og du forbød mig at tale –"

"Tal ikke mere om det. Få styr på tankerne. Vi tager afsted nu."

"Ja, Broder."

En græshoppelignende summen brød stilheden. Far og søn kiggede sig begge omkring i rummet. Den skingre lyd steg i styrke til ti græshoppers – derefter hundrede. Højere og højere. Lazarus satte sig ned, holdt hænderne over ørerne og sænkede hovedet ned over bordet. Ivans store øjne gled rundt i rummet. På vestvæggen, under trækorset, Stenene begyndte at bule ud som maven på en gravid kvinde. Korset klaprede på gulvet. Blokkene hev sig fri fra væggen, samlede sig og samlede sig til en anatomisk form. Afgigelsen antog derefter den formskiftede skikkelse af en nøgen kvinde med flagrende rødt hår og helt sorte øjne. Den græshoppelignende introduktion fløj væk, og kvinden trådte frem med det samme afskyelige grin, der forvandlede broder Festoneau til en frugtesløs mumie.

Lazarus lukkede sine ører og løftede hovedet. Foran ham stod Moder Lucifael – han kunne mærke sandheden blive fortalt. Lazarus opdagede, at han kiggede på de karmosinrøde cirkler i hendes bryster. Og de stirrede tilbage på ham som store og forfærdede øjne.

„Vend dig væk, Lazarus!“ befalede Ivan. Lazarus kastede igen hovedet ned på bordet .

" "Nå, virkelig, præst. Er jeg så grim? Har jeg ikke glædet dig, min kære?" spurgte hun med en stemme af mange kvinder.

"Efterlader os. Ikke her."

"Fortalte du ikke Eljo om hans mor?"

"Har du ingen respekt? Han er bare en dreng. I Guds navn, kvinde, gå væk."

"Skal du hilse på mig sådan? Se, hvad jeg har givet dig?" De kastede et blik på Lazarus og tilbage igen.

"Han tilhører Gud."

Hun smilede, bøjede sig ned og åbnede sine arme. "Nu, nu. Kom til din mor, Lazarus. Du kaldte på mig, og her er jeg, for dig. Omfavn din mor, søn."

Lazarus løftede hovedet og fandt Hendes bryster igen, løst og fyldigt. Tvillingerne svingede yndefuldt under Hende.

"Lazarus!" skældte Ivan ham ud.

Lazarus sænkede hovedet og talte til madskålen: "Hun kommer ind i mit sind, Broder. Jeg føler

Hende – hun trækker ikke vejret – ikke i live.”

"Jeg beder dig om at stoppe," tryglede Ivan.

Lazarus rystede på hovedet og vendte sig igen mod skålen: "Hvorfor gør du det her?"

"Lad ham være! Han er kun en dreng!" brølede Ivan.

Lucifael rejste sig og svarede Ivan: "Du befaler *ingenting*, bæst. Hold din tunge, for at den ikke for evigt skal slikke dine øjne ud."

Ivan trådte hen foran Lazarus og spyttede: "Og du befaler intet uden Gud den Almægtige."

Hun brændte sine sorte øjne gennem ham; "Prøv mig ikke, bæst."

Lazarus kiggede op igen. Forbi Ivan kunne han se halvdelen af Hendes nøgenhed. Som enhver grotesk havde hun heller ingen navle. Hans øjne rullede ned ad Hendes blege mave og faldt ned mellem Hendes lår. Hun vendte sig let og lod Lazarus vise sig fuldt ud. Synden varmede ham. Hans årer brændte af det. Hun smilede.

"Uren tjener, i Kristi, vor Herres, navn, som binder dig, gå bort."

Lucifael lo og svarede Ivan: "Tjener? Bundet? Hør visdom, bæst. Det var mig, der bandt din Kristus og prøvede og piskede ham. Det var mig, der drev piggene ind i hans." hænder og fødder. Det var mig, der flækkede hans side og hånede ham og kronede ham til konge med sprøde torne. Det var mig, der prøvede ham, og ham, der vidnede om mig. Det var mig, der knuste ham som et ulykkeligt insekt ned i evighedens sider og skabte netop den tro, som du nu hævder at omfavne. Jeg er ingen bundet tjener, kære hellige mand. Vidne om mig, som Jesus gjorde. og ligesom Lazarus gør."

Ivan fulgte Hendes blik; Lazarus stirrede på Hende igen.

„Lazarus!“ skældte Ivan ham ud og blokerede yderligere hans udsyn. Lazarus kastede hovedet ned og holdt hænderne over masken. Hun løftede ansigtet mod loftet og fyldte rummet med tusind uhyggelige latter.

Så sagde hun: "Min Eljo er langt mere en mand end dig, og han er slet ikke en mand."

"Jeg befaler dig, djævel, i den helligste Herres og Kristi navn, at du skal forlade dette sted af "Gud!" råbte Ivan.

Hun ændrede sin stemme – hun talte som Ivan: "Jeg er ikke mere en Guds mand end en sten i disse mure. Lazarus er ophav til min fængslede lyst – synden i min utro og svigtende lænd."

„Lazarus, hold dine ører til!“ råbte Ivan med sin kopierede stemme. Lazarus gjorde det.

Hun fortsatte med at tale på hans vegne: "Han minder mig dagligt, uden ord. Lazarus drukner i min egen skyld. Når jeg ser ham, ser jeg mig selv. Jeg tvinger min tro på mig selv."

ham – ikke for *ham*, men for *mig*. Han skal lide retfærdighedens smerter, ligesom min skyld skulle lide dem. Med tiden skal Lazarus drukne fuldstændigt og vaske mine synder bort, og jeg skal blive rensset.”

"Nok! I Guds navn, forsvind fra os," brølede Ivan.

Lucifael gengav sin stemme til den første; "Måske skulle du drukne i din egen skyld og lade Lazarus drukne i hans."

Fra mumiespringerne – bag hvert lig – skyllede en strøm af rotter ind i rummet.

Hundredvis af dem strømmede ud af hullerne, et kogende hav af sort pels. En stank steg op fra deres fedtede, syge hår og sugede den åndbare luft ud af rummet.

Lyset opgav sin flamme, og krypten blev sort. Lazarus' pupiller fløj vidt op og skallede af lagene af skygger, kun for at han opdagede sin mor, der strålede mod ham med et genert smørret grin, hendes skinnende sorte øjne endnu sortere end mørket imellem dem.

Rotterne væltede ud i hobetal. Perleagtige øjne, gnidende tænder, nålekløer og piskende grå haler dækkede hver en centimeter af gulvpladsen. Deres beskidte kløer tikkede og klæbede hen over gulvet som de klikkende ben på en million skorpioner. Deres skrig smeltede sammen som én, og de vred sig i et rabiaterod. Gnaverne sværmede i Ivans sandaler og klatrede op i indersiden af hans kåbe. De kradsede og gnavede i ham. Ivan skreg og rev hele klynger væk. Han faldt sammen på gulvet, og pestens sorte hav druknede ham og skyllede hans kød væk.

Pludselig blev rummet stille, og Ivan smed rundt på et tomt gulv. Kvinden stod over ham og lo. Illusionen var forsvundet, men den opslugende smerte af laset kød forblev hos ham. Lazarus kæmpede for at hjælpe Ivan op af gulvet. Ivan rullede om på siden og kastede op. Lazarus rejste sig og rev sin maske af. Han trådte over Ivan og trodsede Hende, hvæsende, med ørerne tilbage og tykke hjørnetænder blottet. Hendes pande krøllede sig sammen, og Hun lagde kortvarigt hovedet på skrå, som en forvirret hund. Så sprang Hun frem, knurrende, og slog Lazarus væk, så han styrtede ned i en af mumiehuller og ned i en ubevidst bunke.

Hun bøjede sig ned og løftede hans hoved ved hjælp af en knytnæve af hår. Hun hviskede i Ivans øre i mange kvinders stemme: "Ved, hvem du skal bevidne. Læg mærke til dette: På en mark, der er min, er stenen ikke din at undre dig over; jeg er ikke din at undre dig over; Eljo er ikke din at undre dig over." Og den, der går forbi og blander sig i skæbner, der ikke er hans, er som en, der griber en drage i halen.”

Hun sænkede hans hoved, rejste sig og fortsatte sine blasfemier: "Sandelig, bevidn mig, som

gjorde Jesus. Jeg er Lucifael, englenes engel, legionernes leder, og med retmæssigt krav på det, som du aldrig kan samle. Hvis du ikke allerede var min, ville jeg gøre det af med dig her og "Nu. Hold dig ude af mine anliggender, bæst." Ivan hev i vejret og faldt i bevidstløshed.

Hun vendte sig, og i tusind græshoppers summen smeltede hun gennem væggen. Og en stilhed dvælede over begrummet – en dødsstilhed, der sømmer sig for enhver krypt.

~*~

Broder Odino slæbte sig hen over gårdspladsen med al den foregivne nonchalance, han kunne mønstre, efter at have gemt stjalne forsyninger til omtrent fem dage tilbage i munkenes sovesal. Han listede ind ad sideindgangen til bygningen, der husede katakomberne. Ned ad hovedkorridoren hørte han soldater træde ind ad hovedindgangen. Kaptajn Bournes stemme gøede hæs over trampen af marcherende fødder og klirrende metalrustninger: "Alle tre: den høje, den tykke og væbneren med masken!" Gennemsøg hver tunnel – hver krypt! Hvis I fanger dem, så sæt dem fast i badehuset og underret mig med det samme!"

"Ja, kaptajn," svarede en stemme.

"Nu, til sovesalen. I mænd kommer med mig."

Odino sank ned i skyggerne af en dyb bue, mens soldaterne delte rækkerne. En kolonne flankerede ned ad en korridor, der førte til katakomberne. Bourne vendte sig væk med resten; de marcherede direkte mod Odino. Odino sugede maven ind, pressede sig op i et hjørne og holdt vejret. Inden for rækkevidde og næsten tæt nok på til at tælle hår, fejede soldat efter soldat efter soldat forbi ham og forlod bygningen.

Odino smuttede væk fra dem og smuttede ud af sideindgangen med øjne overalt. Han følte sig nøgen – et skinnende svin omgivet af to hundrede sultne ulve. Han listede sig ud i natten og gemte sig bag en række stedsegrønne buske lige ved siden af klosterets ydermur, mens han kiggede ud fra virvaret af grene på små patruljer af soldater, der krydsede gårdspladsen. Med gispende åndedræt dannede han en tåge i den friske luft, lænede Odino sig op ad murstenene og samlede sine nerver – og svage knæ. Han måtte finde Ivan, før kaptajnens mænd kunne finde ham; han måtte beholde Lazarus' hætte på, men først og fremmest måtte han få vejret som en fed mand. Med en slående og endda ædruelig forestilling vidste han, at han var i undertal, uden dækning og bestemt ikke havde tid til at gøre andet end pust og pust over, måske en hurtigt udviklende og fuldt udviklet tragedie.

Næsten ni meter under Odinos sandaler og dybt inde i katakomberne, døren til

Baston-krypten blev tvunget op. En svævende fakkellamp gennemsøgte mørket. "Vi har dem! I denne her," råbte fakkellampbæreren ned ad gangen. Ivan lå på gulvet og rørte sig, da en flok støvler nærmede sig. Soldater strømmede ind i krypten. To vagter hejste Ivan op.

"Hvor er den tykke munk – Odino?" spurgte en soldat ham. En anden opdagede Lazarus' maske på gulvet og gav den til manden, der afhørte Ivan. Bag liget, indhyllet i mørke, kiggede et par dybbå øjne ud.

"Hvor er drengen? Det er hans maske, ja," spurgte soldaten ham. Stille som en kryptmus sænkede han hovedet og trak den overskydende kåbe over hovedet.

Adskillige mænd sendte deres fakler hen over rummet og så det tomt, bortset fra rækker af mumier, der var stukket ind i væggene. Ivan fik øje på et stykke frisk kåbe bag mumien – Lazarus' kåbe. Det forskubbede sig en smule.

"Jeg må være faldet. Bløder jeg? Kan du se?" spurgte Ivan dem, mens han vendte deres fakler mod sig igen.

"Nej. Hvorfor er du i denne grav?"

Ivan gned sig i ansigtet og snublede forbi soldaterne og hen imod døren. Han greb fat i sin arme og stoppede ham.

"Jeg kom for at bede – jeg faldt i mørke. Jeg kunne ikke finde vej."

"Hvad med denne maske? Hvor er drengen?"

"Åh, han har mange sådanne masker. Den ene er slidt op – blot en klud nu. Lazarus er indespærret." til sit kvarter. Jeg beder dig, jeg må få noget luft," tvang Ivan sig hen til døren. Mændene stjal et sidste glimt af krypten og fulgte modvilligt efter ham ud.

"Hvor er drengens kvarter?" spurgte soldaten.

"Drej til højre ned ad denne korridor, og hans skal være det første værelse til venstre."

"Og hvor er munken – Odino?"

„Han var i sin celle, på sovesalen, så vidt jeg husker. Jeg må tjekke til Lazarus.“

Ivan trak sig væk fra soldaterne. De greb fat i ham hårdere.

"Min ordre er at anholde dig, broder. Du skal følge med mig."

"Hvad?! Anholdelse?! Og for hvad?" spurgte Ivan vantro.

Soldaten henvendte sig til de andre: "I skal alle fortsætte eftersøgningen – drengens kvarter."

Han vendte sig mod Ivan og sagde: "Tilgiv mig, jeg finder dette lige så vanskeligt som måske dig, broder. Jeg følger blot ordre. Kom fredeligt, hvis du vil." Ivan indvilligede villigt.

For Lazarus ebbede den afgående soldats stemme ud som et fjernt ekko, mens han forblev i krypt, der lå forstenet under en lige så forstenet præst - liget af den tidligere

Abbed Clairese Baston, fra Baston-krypten. Resterne var af den præst, der forseglede Naramsin i Benion-tunnelen i håb om for evigt at kunne begrave sproget og hemmelighederne i Portstenen. Og nu hjalp netop abbed Bastons lig med at beskytte Lazarus mod øjeblikkelig opdagelse, da han lå grundigt skjult under dens rester.

1. oktober 1347

For både Lazarus og Ivan var deres indre observationer ens: 'Det var en usædvanlig dag For klosteret, uden den velkomst, der blev givet af klokketårnet før daggry til morgenmessen, eller kald til måltider i refektoriet eller bemærkelsesværdige klang til aftensmeditation og bøn i sovesalen – var der simpelthen ingen form for rutine eller målrettedhed i klosteret med hensyn til dets evige og hellige tidsplan for *ora et labora*. Under en dødsstille katedralklokke var det, som om selve tiden helt var ophørt inden for klosterets mærkeligt travle mure. Både Lazarus og Ivan var fanget adskilt fra hinanden; Lazarus bevægede sig under et skrøbeligt og evigt knasende lig, og Ivan var fanget inde i klosterets bevogtede badehus uden nogen let flugtmulighed.

I løbet af den forgangne dag hørte de begge klosterets omgivelser på samme måde – hvor katakomberne normalt ville være stille, genlød dets mure nu af de drivende stemmer af soldaters kald, skænderier og endda en lejlighedsvis latter. Og hvor klostergården normalt ville være stille med drivende munke i højtidelig meditation, Området summede af støjende soldater, blæsende heste og klirrende metal.

Der var dog en markant forskel i deres fortsatte lidelse. Hvor Lazarus lå fanget under en død præst, opvarmede hans fugtige ånde den minimale indhegning til en kvælende grad. Sved væltede ind under hans klæbrige, varmfangende kåbe. Den nye fugtighed under det gamle lig genoplivede den harske lugt af forrådnelse med frisk kraft, som derefter fyldte Lazarus' tætte indhegning som et råddent og spredende, håndgribeligt slør. Og hvor Ivan stod fanget bag vagtsomme soldater, frøs han næsten ihjel i den åbne og kolde luft i det stenede badehus. Han gik frem og tilbage omkring badehusets pool, beskyttet mod kulden af lidt mere end en kåbe og sandaler. Han kunne ikke længere mærke den engang dunkende smerte i sine fingre og tæer – det var, som om hans ekstremiteter ikke længere eksisterede. For både Lazarus og Ivan; i deres kollektive elendighed, slæbte tiden sig afsted hen over den tilsyneladende elendige og endeløse dag. Til sidst lagde skumringen og høje skygger sig over klosteret.

Mens to soldater stod uden for badehusets hovedindgang, betragtede Ivan igen de dybe og smalle vinduer: 'En dreng kunne nemt klemme sig igennem dem, men ikke en'

"mand af sin bygning." Han sad på kanten af stenbassinet og betragtede den bevogtede indgang, som han havde gjort utallige gange siden – stadig ingen let udvej. En af mændene gik ind i badehuset og passerede ham. I det bagerste hjørne af bygningen stoppede han ved en hævet platform, skubbede et trædække til side og gjorde sig klar. Over skulderen spurgte han Ivan: "Så hvorfor er du blevet arresteret?" Ivan snurrede sarkastisk: "Jeg nægtede at høre på jeres kaptajns tilståelser." Vagten klukkede, satte klodsen tilbage over hullet og vendte tilbage til sin plads uden for døren. Han mumlede til den anden vagt, som kort kiggede ind på Ivan og lo.

„Psst!“ lød en hvæsen fra bagvægsvinduet. Odinos hoved fyldte det smalle hul.

Ivan skyndte sig hen til vinduet. "Gud ske lov. Odino, hvor er Lazarus?"

"Stadig i katakomberne, går jeg ud fra. Vagterne har endnu ikke fundet os."

"Odino. Hør på mig. Medbring masser af kåber – armene fulde."

"Fryser du?"

"Gør det, Odino. Skynd dig."

Odino forsvandt og vendte endelig tilbage, idet han klemte stofmassen gennem vinduet.

"Jeg gemmer mig bag vestmurens buskads," hvæsedde Odino.

"Godt nok! Kom så!"

Odino gled væk.

Ivan draperede en af kåberne halvt ind og ud af det lille vindue. Så åbnede han en af kåberne og fyldte dens hulrum, ærmer og hætte med resten af dem. Han løsnede sit rebbælte og fastgjorde det som et bælte omkring dukken. Han støttede den op med ryggen mod vagterne, og han gik med lange skridt hen til bagsiden af badehuset, hvor han gled trædækslet af latrinen og vippede hele platformen tilbage. Han kravlede ned i det beskidte jordhul og sænkede platformen tilbage over sig, omhyggelig med at lægge træklodsen tilbage over åbningen.

Øjeblikke senere hørte han fodtrin og stemmen fra den anden vagt, der udspurgte den improviserede mannequin: "Så du nægtede at høre kaptajnens tilståelse?" Soldaten lo.

Vagten løftede træklodsen op fra latrinen, og Ivan lænede sig tilbage og kiggede gennem hullet, mens vagten forberedte sig. Og det gjorde han – Ivan skar en grimasse, da forsiden af hans kåbe blev varm og våd.

Soldaten fortsatte, mens han kiggede over skulderen og tilbage på dukken: "Selv Djævelen ville ikke turde —"

Strømmen stoppede. Vagten sprang tilbage.

"Ja! Han er væk! Munken er væk!"

Den første vagt kom løbende. Den anden pegede på kåben i vinduet. "Han er undsluppet!"

"Den er for lille! Han gemmer sig et sted!"

De gennemsøgte badehuset og rev det i stykker, da den anden sagde: "Jeg siger dig, han er undsluppet! Kaptajnen er allerede i færd med at se hoveder rulle, mens de to andre stadig er på fri fod! Vi spilder tiden her!" Sammen løb de gennem døråbningen og gik i kreds om bygningen. Ivan kastede trælatrinen tilbage, hev sig ud af hullet og flygtede.

Kort efter fandt Ivan Odino, der vinkede til ham i buskene. Odino hilste ham med et surt ansigt. "Hvad har du gjort?" Han holdt sig for næse og mund. "Har du haft et uheld?" "Mange af dem allerede – ikke lige tiden, Odino."

Deres åndedræt var tåget i den kølige skumringsluft. Odino lænede sig væk fra Ivan, hans ansigt var krøllet sammen af den vedvarende lugt.

"Hvad ved du, Odino? Fortæl det alt."

"Jeg forstår, at kardinalen har til hensigt at åbne portstenen. Han er i katedralen nu med Clodius, Greville og Grate. Han har beordret munkene og væbnerne forseglet i sovesalen, og kaptajnen har fordoblet vagterne ved alle indgange."

"Lazarus kan ikke være her, når de forsøger det – det er yderst farligt? Vi må få fat i ham." væk fra klosteret i aften. Skal du med på vores afrejse?

"Virkelig!"

"Så tager vi afsted til Mountain's Mouth i aften. Maden og vandet – fik I sørget for det?"

"Ivan, provianten er i min celle; men jeg kan ikke komme forbi vagterne."

"Så tager vi afsted uden proviant," sagde Ivan og kiggede op på stjernerne. "Jeg henter Lazarus med det samme."

"Han ville ikke have forladt katakomberne på egen hånd," tilbød Odino. "Måske Brøndhullet? Han ville gemme sig—"

"Han er i Baston-krypten. Bliv her." Ivan listede forbi ham, trådte gennem buskene og pilede hen til sideindgangen til bygningen, der husede katakomben.

indgang.

Odino hørte så rasende skrig komme fra den anden side af bygningen og kiggede gennem den tykke skærm af buske for at observere tumulten. Kaptajn Bourne og mange fakkeltbærende vagter flammede op om hjørnet. Bourne pegede alle vegne og gav instruktioner, mens han råbte: "Læg bygningen af! I fire, mød hinanden derovre – jeg vil have poster bag hinanden! I skal alle placere jeres poster på den anden side! I seks bliver her! Lås alle døre og vinduer! Resten af jer kommer med mig! Flyt jer!"

Så tilføjede kaptajnen, stadig råbende, men nu mere for sig selv: "Tillod ham at undslippe!" "Udygtige sataner!" En sværmende masse af soldater invaderede bygningens hovedindgang, mens andre sikrede sideindgangen, hvor Ivan først for nylig var trådt ind i bygningen. sig selv.

Odino kastede hovedet tilbage mod væggen, lukkede øjnene, bed tænderne sammen og slog sin knytnæve mod stenene – en fuldendt tragedie.

Ivan spurtede ned ad hovedkorridoren og råbte efter Lazarus. Næsten øjeblikkeligt rundede Lazarus tunnelhjørnet, der førte til Baston-krypten. De omfavnede hinanden i åbne arme.

Ivan rev ham af og rystede ham i skuldrene. "Hør mig, Lazarus! Gør, hvad jeg siger!"

Forstår du?

"Ja, far."

"Vi går nu! Stands ikke og tal ikke! Skynd dig og bliv tæt på mig!"

Ivan slap ham, vendte sig og løb tilbage op ad tunnelen, med Lazarus skyggende tæt bagved som et pukkelrygget dværgspøgelse. De rundede hjørnet til trappeopgangen og stoppede brat.

Foran dem gik kaptajn Bourne ned ad trappen med en masse soldater tæt på.

"Nok. Jagten er slut, præst."

Ivan trådte foran Lazarus. Det var håbløst.

Han sænkede skuldrene. „Vi skal gå fredeligt.“ Ivan fremtvang et smil, bukkede og foldede hænderne som en god munk.

"Det skal du sandelig. Hvor er den tykke nu?"

"Broder Odino?"

"Det samme."

"Jeg kender ikke hans opholdssted."

Bourne lænede sig op i Ivans ansigt; "Jeg burde være sammen med din abbed nu, men jeg finder mig selv i at jage to udestående munke og en pukkelrygget væbner rundt i klosteret. Du er kommet for at irritere mig. Nu, da alle præsterne er i sovesalen - alle er medregnet undtagen den tykke, og da jeg ved, at der ikke var nogen præsteklæder i badehuset før din anholdelse, Jeg skal spørge dig endnu en gang. Hvor er han? Jeg forventer et svar."

"Som jeg sagde dig, ved jeg ikke hvor—"

Bourne vendte sig væk, snurrede rundt og hamrede sin knytnæve i Ivans kæbe. Lazarus hvædede.

„Lazarus!“ Ivan stoppede ham. Ivan sprang frem og distraherede alle med et knyttet nævesvar til kaptajnens kæbe. Vagterne holdt Ivan tilbage, mens Bourne samlede sine smerter.

„Åh, en præst med ild i sig,“ børstede Bourne blodet af sin krøllede læbe. Han beordrede sine mænd:
„Flyt ham til side. Drengen lyder mere som et dyr.“

Vagterne skubbede en kæmpende Ivan tilbage. Lazarus sprang tilbage; tomme øjenhuller stirrede op på Bourne.

"Jeg sagde, at vi skulle rejse fredeligt," spyttede Ivan, "Gør bare ikke drengen fortræd! Han er syg!"
Flere vagter trak sig tilbage. Alligevel stod kaptajnen fast og mumlede: "Jeg vil se hans ansigt." Han befalede sin nærmeste vagt: "Du. Fjern masken."

"Nej! Det må du ikke," råbte Ivan og vred sig frem og tilbage.

Soldaten greb fat i Lazarus' hætte og rev den af. Rædselsslagne soldater spredte sig ud med en klirren af trukket våben.

„Hys!“ spyttede Lazarus ad en Bourne på vigende fod; blå øjne vidtåbne, vildt sort hår, lange ører presset fladt og truende hugtænder.

"En djæveldreng!" råbte en. Andre mumlede i ærefrygt.

„Nej!“ Ivan brød fri og hamrede den nærmeste vagt mod væggen. Adskillige vagter omringede ham, og han kastede dem rundt som en kæmpe, der var blevet vanvittig. Med rummet i kaos, stormede Bourne frem mod Ivan og stak en dolk med hvidt skaft under sine ribben. Ivan hev til og snublede tilbage. Han gispede højt:

„Løb Lazarus!“

Lazarus var vidne til kniven, blodet og noget – en forfærdelig ting i Ivans øjne.

„Skrig!“ Lazarus' høgeligende skrig skar luften. Døvede soldater stod målløse. Ivan faldt

sammen på gulvet og stønnede: „Skynd dig, dreng! Nu!“ Katakombernes indgang blev grundigt forsegleet, Lazarus snurrede rundt og fløj ned ad hovedkorridoren og dybt ind i tunnellerne som et spøgelse sat i brand.

Soldaterne stoppede brat, sænkede våbnene, udvekslede målløse blikke indbyrdes og stirrede lamslået på Ivan og Bourne. Ivan stønnede til Bourne: "Han mener intet ondt. Hans hjerte er med Gud. Jeg beder dig, lad ham gå - lad ham gå." Så rullede han med hovedet, sukede og kastede et søvniagt, hult blik mod ingenting som helst, bortset fra en revne i væggen.

I den efterfølgende stilhed løftede Bourne blikket og fik øje på sine mænd, der studerede dolken i hans hånd, hvis klinge var plettet af præstens blod. Pludselig tørrede han den ren, lagde den i skeden og afbrød stilheden; "Vi går videre." Han vendte sig og marcherede op ad trappen, hans mænd gav efter som et dødt hav, der skilte sig; han stoppede og henvendte sig til dem: "Arrester ham; ingen sværd eller klinger; jeg vil have den djæveldreng – uskadt." Hans mænd stod omkring ham, stille som statuer.

"Nu!"

Hans sergent svarede: "I hørte kaptajnen! *Flyt jer!* " Han tog afsted ned ad katakomberne." Soldaterne trak deres sværd tilbage og strømmede ind efter ham. Sergentens ekkoende kommandoer forsvandt ned i tunnelen; "I tre dernede! Tjek de døre! I to derinde! Gennem søg hver en sprække og revne!"

På trappeopgangen mumlede Bourne for sig selv og sine mænd: "Ingen ordentlig præst beskytter et dyr." Han tilkaldte seks: "I mænd kommer med mig. Jeg stoler på, at I har gjort mine tropper klar i gården."

Hvortil en af dem bekræftede: "Ja, kaptajn. Hundrede største mænd – afventer kommando."

Bourne kastede et blik over skulderen på Ivans jordiske rester, kneb øjnene sammen og stormede op ad trappen.

"Lad os være færdige med det."

[Slut på kapitel 6]

Dette litterære værk blev skabt d udelukkende i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~